

Glimt fra

Skisportens verden

- Skiforbundet gennem 75 år

Henrik Fritzen

Indhold

Forord

I. Danmarks Skiforbund gennem 75 år

II. Skiforbundets formænd

1938 - 1940 Niels Jagd
1940 - 1942 Harald Hansborg
1942 - 1944 Frede Lauritzen
1944 - 1947 Axel Lundquist
1947 - 1953 Jens Therp
1953 - 1974 Peder Skole Overgaard
1974 - 1977 Gerhard Olsen
1977 - 1979 Hans Christiansen
1979 - 1984 Ebbe Holm
1984 - 1987 Lars Ive
1987 - 1993 Ervin Henriksen
1993 - 1994 Kirsten Lehmann
1994 - 2001 Klaus Gerløv
2001 - 2006 Torben Klausen
2006 - 2011 Henrik V. Nørgaard
2011 - Henrik Neelmeyer
Afslutning af formandskapitlet

III. Nøglepersoner inden for flere discipliner

Knud V. Lundgren
Henning Olsen
Inger Skole Overgaard
Bente Nielsen
Steen Frandsen
Mads Rugholm
Frede Johansen
Magnus Wonsyld

IV. Alpin konkurrenceskiport

Hans Jørgen Poulsen

Bjørn Christiansen

Mads Bødker

Henrik Nitschke

Ulla Melamies

Johnny Albertsen

Jørgen Lindhoff

Jørgen Kilsgaard

V. Den danske alpine instruktøruddannelse

Frank Lund

Rasmus Lundby

Frankrigssag

VI. Langrend og rulleski

Svend W. Carlsen

Gorm Schierup

Erik Mygind

Michael Binzer

Ulrich Ghisler

Jakob Ghisler

Jonas Thor Olsen

Gert Olsen

VII. Freestyle

Anja Bolbjerg

Vang og Bjørndahl

Sophie Fjellvang-Sølling

Rasmus Dahlberg Jørgensen

VIII. Telemark

Troels Tore Larsen

Julie Duedahl

IX. Snowboard

Julie Lundholdt

X. Temakapitel

Holtekollen

Danebu

Vinter-OL i dansk perspektiv

Team Danmark

Relationen til Grønland

Internationale konkurrencer

Rulleski World Cup 2000 i Odense

Frostgun

Arctic Circle Race

Skiløb og skianlæg i Danmark

Kampagnerne

Navne - kort og godt

Forklaringer og bortforklaringer

Tak

Forord

I 2012 kastede jeg mig ud i et projekt, jeg ikke på forhånd havde forestillet mig omfanget af.

Jeg ville fortælle historien om skisportens udvikling i Danmark. Foran mig ventede Skiforbundets 75 års jubilæum i 2013, og det var den perfekte anledning til at bringe fortiden frem i lyset, tænkte jeg.

Da jeg begyndte at grave i historien, måtte jeg erkende, at det ikke var muligt for mig at gøre bogen færdig inden jubilæet. Opgaven viste sig at være så omfattende, at jeg brugte fire år på at løse den.

Inden jeg startede, traf jeg en beslutning, som har været styrende for mig i hele forløbet: Historien skulle fortælles af hovedpersonerne. Derfor tog jeg på tur rundt i landet for at interviewe nuværende og tidligere skiløbere og skiledere. De mange interviews er blevet til portrætter af personer, som har spillet vigtige roller i dansk skisport.

Forskellige grader af hukommelsessvigt og efterrationalisering forekommer uden tvivl i flere af portrætterne. Alligevel er det mit indtryk, at de personlige historier samlet set giver et dækkende billede af, hvad der er sket i den danske skiverden, siden Skiforbundet blev dannet den 23. november 1938.

Det var i første omgang de seksten personer, der har siddet i Skiforbundets formandsstol, jeg koncentrerede mig om. De afdøde formænd er beskrevet ved hjælp af skriftlige kilder – i enkelte tilfælde suppleret med input fra folk, der har kendt dem. De nulevende formænd har jeg interviewet.

Der er også blevet plads til andre skiledere, som har sat afgørende aftryk på Skiforbundets udvikling. I den forbindelse kan mine valg anfægtes, fordi jeg har været nødsaget til at fravælge mange mennesker, som har ydet en vigtig indsats i skisportens tjeneste.

Bogen indeholder også portrætter af konkurrenceløbere og trænere, som har sat nye standarder i dansk skisport eller på anden måde har markeret sig stærkt i den danske skihistorie.

Ud over de personlige fortællinger har jeg skrevet et par kapitler med et andet udgangspunkt. [Kapitel 1](#) er et resumé af Skiforbundets historie. Det har til formål at give læseren et overblik, som kan hjælpe med at placere de mange portrætter i den rette kontekst.

Kapitel 10 omhandler forskellige temaer, som er en vigtig del af den samlede fortælling om skisportens udvikling. "Relationen til Grønland" og "Samarbejdet med Team Danmark" er to eksempler på kapitlets temaer, som jeg ikke har været i stand til at beskrive gennem portrætter.

Hvor gemmer jeg mig selv i historien, og med hvilke forudsætninger har jeg skrevet bogen, vil nogen måske spørge. Min skihistorie ser i korte træk ud på denne måde.

I februar 1964 fik jeg min debut på ski. Jeg var tre år gammel på det tidspunkt, og anledningen var en familieferie til Danebu i Norge. Mine forældre valgte at gøre skiferien til en familietradition, og helt frem til 1977 var vi på Danebu en uge hver vinter. I hele min drengetid løb jeg desuden på ski hver eneste gang, der lå sne hjemme i den lokale skov.

Som 17-årig meldte jeg mig ind i Københavns Skiklub, og kort efter vandt jeg DM i slalom for juniorer. I de følgende år var jeg med på alpinlandsholdet og kørte en sæson i World

Cup sammen med Mads Bødker, hvor vi afsluttede vores rundtur i Alperne med at deltage i VM i Schladming i 1982. Sideløbende uddannede jeg mig til dansk skilærer og alpin træner i norsk og østrigsk regi.

Henrik Fritzen.

Senere i 1982 blev jeg medlem af Skiforbundets alpinudvalg, og i de følgende år var jeg sammen med Henrik Nitschke træner for mange af de bedste danske børn, juniorer og seniorer. En enkelt vinter arbejdede jeg som rejseleder i Livigno.

I 1990 sagde jeg ja til en ansættelse i Dansk Skiforbund som support for bestyrelse, eliteudvalg og medlemsbladet SKI's redaktion. I 2004 vendte jeg tilbage til et job i

skoleverdenen, men jeg slap ikke kontakten til Skiforbundet, som jeg frem til vinteren 2012 udførte forskellige kommunikationsopgaver for.

Mit engagement i Skiforbundet har både været en styrke og svaghed i arbejdet med bogen. Kendskabet til mange af bogens personer har umiddelbart været et godt udgangspunkt for de enkelte interviews, men det kan samtidig have skabt grobund for indforståethed. Relationen har måske lukket mine øjne for vinkler, som en anden interviewer havde fået frem.

Her kommer Steen Frandsen ind i billedet. Han meldte sig på banen, da jeg havde skrevet hans portræt. Steen ville gerne hjælpe, og han blev derfor min sparringspartner, kritiker og en vigtig stemme i den redaktionelle del af processen. Steen er medforfatter af bogens første kapitel, og han har skrevet portrætterne af Gerhard og Henning Olsen. Steens indsats har været af afgørende betydning for bogens tilblivelse. Jeg er ham stor tak skyldig.

Det var lidt om baggrunden og forudsætningerne for bogen om den organiserede skisport i Danmark fra 1938 og frem til i dag. Hvis nogen under gennemlæsningen undrer sig over den redaktionelle linje, kan man måske få svar på sine spørgsmål ved at slå op på side [→](#). Læsere, der finder fejl eller mangler, er velkomne til at give respons. Det vil højne kvaliteten af 100-års bogen i 2038.

God læsning.

Henrik Fritzen

henrik@fritzen.dk

www.facebook.com/skisportenshistorie

Interessen for skisport eksploderede i 1980'erne. Billedet er taget af Jørn Kjems på Oudal-bakken ved Silkeborg.

Danmarks Skiforbund gennem 75 år

Bogens første kapitel er en oversigt, hvor vigtige begivenheder i Skiforbundets liv i kronologisk rækkefølge er trukket frem. Formålet med kapitlet er at skabe en ramme, der kan gøre det nemt at sætte bogens mange portrætter ind i den rette sammenhæng.

Optakten

Allerede i 1880'erne eksisterede der organiseret skisport i Danmark. Der var tale om små foreninger, som havde en kort levetid. I slutningen af 1920'erne kom der for alvor gang i skisporten. Dansk Skiløberforening så dagens lys i 1929. Den hørte til i Københavnsområdet men udviklede sig til en stor forening med underafdelinger i provinsen. I løbet af 1930'erne nåede Dansk Skiløberforening op på et par tusinde medlemmer. Århus Skiklub, som blev stiftet i 1932, var en af de klubber, der valgte at holde sig ude af Skiløberforeningen, hvilket fik betydning ved Skiforbundets dannelse seks år senere.

Dansk Skiforbund kom til verden på initiativ af en udbrydergruppe fra Skiløberforeningen af 1929. Udbryderne ønskede større fokus på instruktion og på skikonkurrencer. I modsætning til ledelsen i Skiløberforeningen ønskede udbryderne at få skisporten optaget i Dansk Idræts-Forbund (DIF).

Baggrunden for konflikten havde formentlig rod i datidens meget følelsesladede offentlige debat, som gjaldt mål og vilkår for sport. Fra gammel tid havde sporten især en

opdragende og æstetisk funktion, men efterhånden vandt den moderne engelske sport frem. Her handlede det om at vinde, og stræben mod rekorder blev den indre logik i sporten jævnt før Coubertins mål for de olympiske lege: Citius, Altius, Fortius - hurtigere, højere, stærkere. I Danmark kom modsætningerne til syne i kampen med De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger på den ene side og DIF på den anden.

Særligt i højskolekredse var der modstand mod konkurrencer inden for sport, som blev opfattet som ukultiveret og umoralsk. Den havde ikke som gymnastikken et mål uden for sig selv. Konkurrencesport blev dyrket for sportens egen skyld, hvilket uden tvivl var en af grundene til, at den fik stor gennemslagskraft i det moderne samfund.

For at løse konflikten i Skiløberforeningen blev der indkaldt til ekstraordinær generalforsamling den 23. november 1938 i Odd Fellow Palæet i København. Den omtalte udbrydergruppe, som ønskede at fremme det sportslige skiløb og medlemskab af DIF, mødte modstand og kom i mindretal ved en afstemning. Det havde gruppens ledere forudset, så 86 af generalforsamlingens deltagere forlod Odd Fellow Palæet og gik over på den anden side af gaden, hvor de på forhånd havde bestilt lokale på Hotel Phønix. Her stiftede de Københavns Skiklub (KS).

I 1930'erne blev turskiløb en populær friluftaktivitet.

Formanden for Århus Skiklub Christian Schmidt deltog også i Skiløberforeningens møde. Han fulgte med gruppen over til Hotel Phønix. Den nystiftede KS og den seks år gamle Århus Skiklub dannede samme aften Dansk Skiforbund. Civilingeniør Niels Jagd blev valgt til formand både for Københavns Skiklub og Dansk Skiforbund. Han var i forvejen formand for Dansk Svømme- og Livredningsforbund og sad i bestyrelsen i DIF. Med valget af Niels Jagd havde Dansk Skiforbund fået en formand med et godt kendskab til organisationsforholdene i dansk idræt.

Det var ikke kun konkurrenceskiløb, der blev sat på programmet. Det nystiftede Skiforbund gjorde udtrykkeligt opmærksom på, at det var Forbundets pligt at skabe så gode betingelser som muligt for alle skiløbere, uanset om man havde sin interesse i motions- eller konkurrenceskiløb.

Diskussionen på Skiløberforeningens ekstraordinære generalforsamling i 1938 har i øvrigt gentaget sig på mange niveauer i Dansk Skiforbund lige siden.

1938 - 1940

Det første store mål for det nye Forbund var optagelse i DIF. Bestyrelsen med Niels Jagd i spidsen vidste, at et medlemskab af den højeste internationale instans inden for skisport var en forudsætning for medlemskab af DIF.

Bestyrelsen satsede derfor målrettet på hurtigst muligt at opnå medlemskab af Det Internationale Skiforbund (FIS). Ved at arrangere mesterskaber på Fefor i Norge i alpint og langrend i starten af 1939 ønskede man at vise, at Dansk Skiforbund havde det nødvendige niveau for optagelse.

Den anerkendte norske skiløber Marius Eriksen var leder af konkurrencerne. Efter mesterskabsugen skrev han en anbefaling af den danske organisation og de danske løberes kvaliteter. Med Eriksens ord som bilag gik forhandlingerne med FIS i gang, og allerede i marts 1939 modtog Dansk Skiforbund et brev, hvori FIS' formand major Østgaard fra Norge meddelte, at FIS' bestyrelse havde besluttet at optage Dansk Skiforbund. Da alt internationalt arbejde umiddelbart efter gik i stå på grund af krigen, måtte danskerne vente flere år på den formelle optagelse. Den blev effektueret under FIS-kongressen i Pau i Frankrig den 27. august 1946, hvor Bent Stig Møller deltog som repræsentant for Dansk Skiforbund.

Med major Østgaards brev i hånden søgte Dansk Skiforbund i 1939 optagelse i DIF. Tidspunktet var dog ikke specielt gunstigt. Nye Forbund kunne koste de eksisterende specialforbund penge, fordi statstilskuddet derved skulle deles af flere. DIF's forretningsudvalg indstillede derfor til sin bestyrelse, at man skulle afslå ansøgningen fra Dansk Skiforbund. På DIF's bestyrelsesmøde den 1. maj 1939 tog Niels Jagd imidlertid ordet og talte forretningsudvalget lodret imod. Han argumenterede for, at Dansk Skiforbund skulle optages og tilbød, at Skiforbundet undlod at bede om

statstilskud i de første fem år. Jagd sluttede et langt, sagligt og overbevisende indlæg med at fortælle om skisportens udbredelse herhjemme. Han fortalte, at godt 40.000 glade skiløbere hver søndag, når der lå sne, tog op til de nordsjællandske skove for at løbe på ski. Niels Jagd lod forstå, at Skiforbundet med sin ansøgning om optagelse ønskede at kunne afholde danske mesterskaber. Som afslutning på sit indlæg konkluderede Niels Jagd:

”Under henvisning til denne redegørelse ser jeg ikke, at det ærede forbund med billighed af saglige grunde kan afvise at optage os som medlem. Hermed skal jeg anbefale Dansk Skiforbund til optagelse i Dansk Idræts-Forbund”.

DIF's bestyrelse fulgte Jagds indstilling og sagde ja til at optage Skiforbundet i DIF. Med optagelsen i FIS og DIF var de to store mål nået: Dansk Skiforbund var mindre end et halvt år efter dannelsen blevet medlem af både den øverste internationale skiorganisation og den øverste danske idrætsorganisation.

De første officielle danske mesterskaber fandt sted i Norge på Tyin i februar 1940. Danske mestre blev Erwin Rantil og Karen Lundgren i langrend samt Hans Keiser-Nielsen og Monica Grennes i alpint.

Ved udgangen af 1940 blot to år efter Dansk Skiforbunds fødsel var der mere end 2.000 medlemmer fordelt på 20 klubber. Københavns Skiklub var med sine 750 medlemmer den største. Som følge af den eksplosive vækst blev en kredsinddeling indført i 1940.

Fruebjerg i Grib Skov tiltrak mange skiløbere under krigen.

1940'erne

Anden verdenskrig havde stor betydning for Dansk Skiforbunds udvikling. Krigen gjorde det umuligt at rejse til udlandet for at løbe på ski. Til gengæld var dansk skisport i de første krigsår begunstiget af kolde snevintre. Lederne i Dansk Skiforbund leverede en bemærkelsesværdig indsats på følgende områder:

- Der blev udarbejdet en vejledning i at bygge skihop, som klubberne fulgte. Flere steder i landet blev der opført hopbakker med trækonstruerede stilladser for at øge antallet af højdemeter på bakkerne.
- Velegnede skiområder i danske skove blev beskrevet til gavn for både klubbernes medlemmer og andre

skiinteresserede.

- Der blev udarbejdet manualer om skiteknik.
- Der blev gennemført instruktørkurser. Det første fandt sted under krigen på den Jyske Idrætshøjskole i Vejle. Kursisterne var klubrepræsentanter og Idrætshøjskolens egne elever.
- Der blev udarbejdet mærkeprøver for at øge skiløbernes motivation for at træne teknik.
- Så snart mulighederne opstod, blev der gennemført konkurrencer i langrend, alpint og hop på dansk sne. Tilskuere strømmede til hopkonkurrencer mange steder i Danmark.

I 1942 blev den nye orienteringssport integreret i Dansk Skiforbund efter forhandlinger med DIF, og Forbundets navn blev derfor ændret til Dansk Ski- & Orienteringsforbund (DSOF). Efter lange forhandlinger kom Skiløberforeningen af 1929 med i DSOF i 1945.

Hopsporten var stor i 1940'erne. Især stævnerne i Geels Skov på Holtekollen, som Københavns Skiklub fik opført under krigen, samlede mange tilskuere. Da krigen sluttede, blev der på Holtekollen, som FIS havde godkendt til internationale hoprend, afholdt hopstævner med deltagelse af topskihoppere fra Norge, Sverige og andre store skinationer. "Holtekol Rendet" kom med på den internationale kalender. Enkelte danske skihoppere fik lov til at deltage på Holmenkollen, den store hopbakke i Oslo.

I slutningen af 1940'erne tog englænderen Sir Arnold Lunn initiativ til de alpine lowlandermesterskaber, som første gang blev afholdt i Mürren i Svejts i 1948. Deltagerlandene var Storbritannien, Holland, Belgien og Danmark. Senere

kom Luxembourg med. Mesterskaberne blev gennemført i Alperne og havde helt frem til 1990'erne en vigtig plads i de bedste danske alpine skiløberes kalender.

Aktivitetsniveauet i DSOF var højt på alle niveauer. Medlemstallet og antallet af nye klubber steg. I 1946/47 rummede DSOF ca. 150 klubber med knap 12.000 medlemmer i alt.

Den eksplosive udvikling havde formentlig flere forklaringer. Den drivkraft og dygtighed, som Skiforbundets fædre mobiliserede, havde stor betydning. En anden årsag var de ydre omstændigheder, som herskede dengang. Da tyskerne satte vores demokrati ud af kraft, fik det danskerne til at slutte sig sammen. Den civile politiske kamp startede som en åndelig bevægelse, der blandt andet kom til udtryk i en styrkelse af foreningslivet, herunder idrætsforeninger. Det var således ikke kun lokale initiativer, men også "den store historie", som kickstartede Forbundet.

De strenge vintre i begyndelsen af 1940'erne med flere måneders hård frost og sne havde også betydning. I vinteren 1940/41 var der 77 skidage i Københavnsområdet. En notits i forbundsbladet Skisport fra december 1941 med overskriften "Følgerne af en Snestorm" lyder således: "I oktober måned var der snestorm over Vendsyssel, og den var sikkert medvirkende til, at der i denne landsdel opstod ikke mindre end 7 nye skiklubber; i Brønderslev, Hjørring, Sindal, Skagen, Sæby, Thorshøj og Tølné".

1950'erne

I 1940'erne havde orienteringssporten vokset sig stor, og orienteringsløberne ønskede deres eget forbund. I en artikel i forbundsbladet Ski & Kompas i 1950 under overskriften "Fornuftsægteskab eller lykkelig skilsmisse" præsenterede

daværende formand for DSOF Jens Therp spørgsmålet for klubberne. I december 1950 valgte man på repræsentantskabsmødet den lykkelige skilsmisse. Orienteringssporten dannede sit eget forbund, og skisporten fandt det gamle navn frem - Dansk Skiforbund.

Stævne på Holtekollen i Geels Skov.

Når sneen lagde sig over Danmark, blev der med kort varsel gennemført konkurrencer – især i hop og langrend. På Holtekollen holdt KS store internationale stævner med sne hentet på togvogne i Kongsberg i Norge. I forlængelse af vinter-OL i 1952 i Oslo afviklede KS et internationalt stævne på Holtekollen med en række olympiske deltagere på startlisten. Skihoppere fra Norge, Sverige, USA og Japan var med. Med Gunnar NU Hansen som speaker blev der vist uddrag fra stævnet i TV.

Forbundets bestyrelse havde i 1950'erne fokus på de bedste danske skiløbere. I 1954 blev danske skiløbere en del af VM-feltet. Lars Chemnitz og Viggo Mortensen deltog i langrend i Falun, mens Henning Olsen fra Odense Skiklub deltog i alpint i Åre.

De alpine lowlandermesterskaber var en hovedaktivitet i 1950'erne. På dansk initiativ blev lowlandermesterskaber i langrend startet i 1958, hvor Danebu i Norge lagde sne til begivenheden.

Danebu, der var en norsk folkegave til den danske ungdom, blev i 1950 klar til at tage imod danske skiløbere (side →). Danebu blev et værdifuldt samlingssted både sportsligt og socialt. I mange år var stedet det vigtigste træningssted for danske langrendsløbere, og mange danmarksmesterskaber blev afholdt her.

Under krigen besluttede DIF, at officielle danske mesterskaber fremover ikke måtte afholdes i udlandet. Reglen skabte stor irritation i Skiforbundets bestyrelse i 1950'erne, og den blev betragtet som chikane fra DIF's side. DIF's direktør Axel Lundqvist havde tidligere været formand for DSOF, og han hjalp Skiforbundet ved at gradbøje reglerne. I 1957 fik han gennemtruffet, at officielle danske mesterskaber kunne afholdes på Danebu, fordi Danebu var

dansk ejendom og dermed kunne betragtes som en del af Danmark.

Medlemstallet var lavt i 1950'erne. I 1954 nåede det helt ned på 1.502 fordelt på 20 klubber. Det var der sikkert flere grunde til. Der er ingen tvivl om, at orienteringssportens farvel i 1950 var en åreladning, men det var næppe den eneste forklaring.

Strukturerne i samfundet havde ændret sig efter krigens afslutning, og befolkningen havde fået andet at tænke på end foreningsliv og skisport.

1960'erne

Dansk skisport blev olympisk i 1960'erne. Svend W. Carlsen deltog i OL i 1964 i Innsbruck. Sammen med sin daværende hustru Kirsten Carlsen og grønlænderen Apollo Lyngø deltog Svend også i legene i Grenoble fire år senere.

Ellers var der ikke mange nye store aktivitetsmæssige tiltag i 1960'erne. I 1965 blev trækonstruktionen på Holtekollen pillet ned på grund af råd. Man fristes til at sige, at det var et signal til den organiserede del af dansk skisport om at tage fat på at redefinere sig selv. Selvom vinterturismen så småt var begyndt at få tag i danskerne, var interessen for Skiforbundet bedømt på antal medlemmer stadig lav (2.239 i 1960 og 3.172 i 1970).

I FIS fik Danmark større indflydelse i 1960'erne. Peder Skole Overgaard blev formand for det lille nye udvalg "Lowlander & Citizen Races". Peter Brückner var med i udvalget, der udformede FIS' alpine færdselsregler, som fortsat er gældende på skisportssteder overalt i verden.

Svend W. Carlsen blev i 1964 den første danske olympiske skiløber. Foto: Polfoto.

I 1969 startede Københavns Skiklub Eremitageløbet sammen med KIF og dagbladet BT.

1970'erne

1970'erne blev et brydningens årti i dansk skisport. I 1974 gennemførtes et dansk alpint instruktørkursus på Stryn i Norge med norske kapaciteter som undervisere og censorer. Kurset blev gentaget de følgende år, inden det i 1978 rykkede til Hintertux i Østrig. Den danske alpine skiinstruktøruddannelse blev videreudviklet og voksede sig stor i de følgende årtier.

De bedste danske konkurrenceløbere i alpint og langrend stræbte efter deltagelse i VM og World Cup. Grønland blev stærkt repræsenteret i den danske skielite.

TRIM-bølgen i Danmark satte også sine spor i Dansk Skiforbund. Et kampagnearbejde gik forud for et ambitiøst folkeligt tiltag på skandinavisk niveau: Nordisk Skilandskamp (side [→](#)).

Enkelte skiklubber anskaffede sig mobil skilift. Andre købte snescootere til at trække langrendsspor.

I slutningen af 1970'erne steg medlemstallet i Dansk Skiforbund (3.172 i 1970, 3.656 i 1975 og 6.385 i 1980).

1980'erne

1980'erne var præget af vækst i skiturismen. Skiferie var ikke længere kun for samfundets økonomisk bedst stillede. Mange skiturister meldte sig ind i en skiklub for at få dansk skiinstruktion, og medlemstallet steg fra 6.385 i 1980 til 20.859 i 1989.

Initiativrige danske skiinstruktører greb muligheden og udnyttede markedet for skiturisme til at etablere specialiserede rejsebureauer med dansk skiinstruktion. Det var formentligt en medvirkende årsag til, at væksten i Skiforbundets medlemstal blev forvandlet til et pludseligt fald til 16.754 medlemmer i 1990. De specialiserede skirejsebureauer blev et reelt alternativ til skiklubberne.

Roskilde Skiklub åbnede i 1987 Hedeland, som var Danmarks første alpine skianlæg med fast lift og snekanoner.

Team Danmark blev dannet og medvirkede i forhold til skisporten med økonomisk støtte til trænerbistand og forskning. Elitens træning i langrend og alpint blev sat i system.

I 1985 gennemførte Skiforbundet en omfattende strukturændring. Kredsenes geografi blev ændret, og hele organisationen blev decentraliseret. Baggrunden var den forventede medlemsvækst, som imidlertid sluttede brat i 1990.

Skiforbundets repræsentantskab vedtog i 1986 at starte et postomdelt blad til alle medlemmer af en skiklub. Bladet fik navnet SKI.

1990'erne

En ny strukturændring blev gennemført i 1993, fordi det forventede medlemsboom blev erstattet af en medlemstilbagegang.

Elitens niveau i alpint og langrend blev højnet i kraft af et tæt samarbejde med Team Danmark. Et træningscenter i Lillehammer blev etableret; alpint på Hafjell og langrend på Nordseter. Der var dansk deltagelse i de olympiske vinterlege i 1992, 1994 og 1998.

Pukkelski og snowboard kom på dagsordenen i 1990'-erne. Anja Bolbjerg løb sig ind i verdenseliten i pukkelski, og hun vandt en World Cup-afdeling i 1997. Det samme gjorde Mike Kildevæld i snowboard.

En lille gruppe danske telemarkløbere deltog i VM i 1994 og 1995. Herefter begyndte telemarksporten både på græsrodsniveau og på konkurrenceplan at blomstre i Danmark.

Rulleskisporten ændrede karakter fra udelukkende at fungere som træning til langrend til at være en selvstændig disciplin, hvor Danmark etablerede sig i verdenseliten. Specielt i juniorklasserne hentede Danmark mange

internationale medaljer. I 1993 fandt en Europa Cup-afdeling i rulleski sted på Farum kaserne.

DIF etablerede breddeordninger, som Skiforbundet fik gavn af til ansættelse af breddekonsulenter.

Skiforbundets aktivitetsniveau var højt i kraft af støtte fra Team Danmark og DIF, men støtten styrede samtidig Forbundets økonomi som følge af 1:1 ordninger (dvs, at Skiforbundet selv skulle skaffe lige så mange penge til en aktivitet, som det fik i tilskud).

Kort før udgangen af 1990'erne indgik Dansk Skiforbund en aftale med DIF om at adoptere det nye olympiske bobslædeprojekt.

Den såkaldte Frankrigssag (side [→](#)), som handlede om skiinstruktørernes ret til at undervise på franske destinationer, fyldte meget i Skiforbundets kursus og instruktionsudvalg og hos de danske skirejsebureauer, som solgte skirejser med dansk skiinstruktion.

Skiforbundet satte fokus på skisikkerhed og gennemførte store kampagner sammen med bl.a. Amtsrådsforeningen (side [→](#)).

Medlemstallet dalede fra 16.754 i 1990 til 12.505 i 1999.

2000'erne

OL-kravene og Team Danmarks krav til eliten skærpedes i starten af 2000'erne. De bedste danske skiløbere løftede deres niveau, mens afstanden til de næstbedste øgedes. Anja Bolbjerg var ene om at repræsentere dansk skisport ved vinter-OL 2002. Ingen danske skiløbere kvalificerede sig til vinter-OL 2006. Herefter ændrede DIF de danske olympiske udtagelseskrav radikalt. Kravene blev lempet,

hvilket skabte fornyet optimisme blandt skisportens eliteløbere med henblik på OL-deltagelse i 2010. Skiforbundets bestyrelse ændrede samtidig sin politik i forhold til dansk deltagelse i VM. Danmark stillede med store VM-hold i alpin og langrend i sidste halvdel af 2000'erne.

I 2000 afviklede Odense Skiklub et World Cup stævne i rulleski. Stævnet blev sportsligt og organisatorisk en stor succes (side [→](#)).

Flere års strid mellem Dansk Skiforbunds bestyrelse og de danske skiinstruktører førte til dannelse af Den Danske Skiskole (side [→](#)).

I kraft af rollen som medarrangør af store skievents på Rådhuspladsen med over 100.000 besøgende gjorde Skiforbundet en kraftig indsats for at placere sig centralt i det kommercielle vintersportsmarked.

En storstilet kampagne i samarbejde med DIF for at øge medlemstallet i Skiforbundet havde kun minimal effekt. Forbundets store klubber appellerede i stedet til bestyrelsen om at fokusere mere på konkurrencesporten og mindre på hvervekampagner. Bestyrelsen efterlevede klubbernes appel.

Sophie Fjellvang-Sølling træner storslalom i Norge. Foto: DJ.

Medlemsbladet SKI blev erstattet af et nyt medlemsblad udarbejdet i samarbejde med et professionelt mediebyureau.

I telemark opnåede tre danskere at blive verdensmester i juniorklassen, og i telemark World Cup var der flere podieplaceringer til Danmark. I den nye freestyledisciplin skicross opnåede Sophie Fjellvang-Sølling en top 4-placering i et World Cup-stævne. I snowboardcross blev Julie Lundholdt nr. 6 ved VM 2009.

Forbundet sagde ja til at optage freeride som ny mesterskabsdisciplin. Freeride-DM markerede sig stærkt med et mesterskab, hvor stor medieopmærksomhed, hyggelig atmosfære og godt skiløb gik hånd i hånd.

Dansk Skiforbund blev på opfordring af Danmarks Idræts-Forbund omdøbt til Danmarks Skiforbund.

Prinsesse Marie blev protektor for Danmarks Skiforbund i 2009.

Medlemstallet holdt sig stabilt omkring 12.000 hele vejen igennem 2000'erne.

2010'erne

Gode snevintre kendetegnede de første år i 2010'-erne. Især langrendssporten havde gavn af sneen, og flere steder i landet indgik skiklubber aftaler med statsskovene om at trække langrendsspor. De fleste små danske alpinanlæg fik en opblomstring.

I København blev der opført en ski- og snowboardrampe - kaldet en jib. Første placering var på Genforeningspladsen. Jib'en genopførtes året efter på Frederiksberg. En ny undergrundskultur satte dermed sig selv på dagsordenen.

Endnu en satsning på medlemsvækst blev sat i gang i samarbejde med Danmarks Idræts-Forbund. Formand Henrik Neelmeyer udtaler på side [→](#): "vores vigtigste opgave som Forbund er at få flere danskere til at konvertere fra ferieskiløb til skisport. I dag er vores talentmasse for lille. Vi skal have gjort tragten større, hvis vores niveau skal løftes".

Ved OL i Vancouver 2010 deltog seks atleter fra Danmarks Skiforbund. Fire af dem sluttede deres karriere kort efter.

Team Danmark meldte ud, at eliten i Danmarks Skiforbund ikke har tilstrækkeligt niveau til at modtage støtte.

Skisporten gik nye veje i det nye årtusinde. Foto: Jesper Grønnemark.

Skiforbundets formænd

Seksten forskellige personer har siddet i Skiforbundets formandsstol. Peder Skole Overgaards formandsperiode overtrumfer alle andre i omfang. 21 år sad han på posten. Enkelte af de øvrige har kun fungeret som formand i ganske kort tid, men fælles for dem alle er, at de på hver deres måde har bidraget til udviklingen af dansk skisport.

Forbundets fem første formænd er udelukkende beskrevet på baggrund af skriftlige kilder. Deres historier er med vilje gjort korte, så det kun er de vigtigste hændelser i deres formandstid, der er trukket frem. Medlemsblade understøttet af mødereferater, som er fundet i Skiforbundets arkiv, har dannet grundlaget for portræterne.

Yderligere tre af Skiforbundets tidligere formænd - Peder Skole Overgaard, Gerhard Olsen og Ervin Henriksen - er døde. Ud over skriftlige kilder har familiemedlemmer m.fl. bidraget med den baggrundsinformation, som portræterne bygger på.

De øvrige otte formandsportrætter er skrevet på baggrund af interviews eller samtaler, jeg har gennemført med dem.

Tre af formændene, Klaus Gerløv, Torben Klausen og Henrik Nørgaard, sad i bestyrelsen sammen i syv år. Alle tre fortæller om deres vej til formandsposten, og derfor er flere begivenheder beskrevet af dem alle tre. Jeg har valgt at give plads til det, fordi synsvinklerne ikke er ens.

Hermed er der lagt op til de seksten formandshistorier.

Niels Jagd

Formanden for den nystiftede Københavns Skiklub civilingeniør Niels Jagd blev valgt til Dansk Skiforbunds første formand. I forvejen var han formand for Dansk Svømme & Livredningsforbund og bestyrelsesmedlem i Dansk Idræts-Forbund (DIF).

Niels Jagd var en klog og erfaren idrætsleder, som kendte spillereglerne i idrættens verden. Som det fremgår af den historiske oversigt i [kapitel 1](#), lykkedes det på mindre end et halvt år for Skiforbundets ledere med Jagd i spidsen at blive medlem af både Det Internationale Skiforbund (FIS) og DIF. Det var et resultat og en udvikling, ingen havde drømt om.

Allerede i december 1938 udsendte Dansk Skiforbund den første udgave af medlemsbladet Skisport, hvori Jagd skrev følgende programerklæring:

"Det Formaal, vi har stillet os, er at faa Skisporten anerkendt som en ren Idræt paa Linie med al anden anerkendt Idræt. Det er ikke Mening, at dette skal ske paa Bekostning hverken af Skoleungdommen eller af Turisternes Skiløb. Tværtimod er vi stærkt interesseret i begge disse Former for Skisport, thi fra Skoleungdommen haaber vi at kunne rekruttere mange gode Idrætsudøvere, og naar disse saa engang, det ske sent, mærker, at de ikke længere kan konkurrere, saa ser de hen til Turisternes store Skare, hvor de henter mange glade og styrkende Timers frisk Skisport. For Ungdommen og for Turisterne vil vi søge alle Lettelser fremskaffet, men særlig Idrætten er det, vi ser vores Opgave i. Idrætten har været sørgeligt forsømt indtil for et Par Aar siden, da Spørgsmaalet rejstes af de, som nu i vor Kreds arbejder derfor, thi Skisporten skal ogsaa af os Danske rendyrkes som en Idræt efter de samme Regler, som anvendes i Udlandet.